

תת"ע 5515/01/18 - מוחמד אבו זוייד נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5515-01-18 מדינת ישראל נ' מוחמד אבו זוייד
תיק חיצוני: 90210417284

מספר בקשה: 4

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	מוחמד אבו זוייד ע"י ב"כ עו"ד היתם דראושה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 2.12.19.

כנגד המבקש הוגש ביום 12.1.18 כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ברכב כשמעולם לא היה מורשה לנהוג וללא ביטוח בתוקף, עבירות מיום 10.1.18.

ישיבת הקראה נדחתה לבקשת ב"כ הנאשם; ובישיבה נדחית מיום 15.7.18 הודה הנאשם, באמצעות בא כוחו, בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, והורשע על פי הודאתו בהכרעת דין מיום 15.7.18; ולבקשת ב"כ הנאשם נדחו הטענות לעונש לצורך מיצוי מו"מ והצגת מסמכים למאשימה.

בדין נדחה מיום 16.6.19 טען ב"כ הנאשם כי הנאשם הסיר את המחדל, והדין נדחה בהסכמה לצורך התייבבות הנאשם; אך לדיון הנדחה ביום 2.12.19 לא התייבבו הנאשם ובא כוחו, ולפיכך, נגזר דינו של המבקש בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 6 חודשים.

על פי אישורי מסירה המצויים בתיק בית המשפט, גזר הדין בהיעדר הומצא למבקש ולבא כוחו ביום 13.12.19.

בבקשה מיום 10.12.20 טען המבקש, כי ההיעדרות מן הדיון לא נבעה מזלזול אלא טעות אנוש ביומנו של בא כוחו (סעיף 2 לתצהיר); וכי הוא כופר בכל העבירות המיוחסות לו ולא נהג בכלל כנטען (סעיף 5 לתצהיר); ואף אחרי תקופה קצרה ביותר הסיר את המחדל הנטען כאשר קיבל רישיון נהיגה; והשארית גזר הדין על כנו משמעותה גרימת עיוות דין ללא צדק באמצעות פסילה לתקופה ארוכה וממושכת, קנס כספי, וצבירת 10 נקודות.

עד היום לא ניתנה תגובת המשיבה, ומכאן החלטתי, על בסיס החומר הקיים.

לאחר שבחנתי את טענות המבקש ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

עמוד 1

דין

בפתח הדברים יאמר, כי המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, גזר הדין מיום 2.12.19, על פי אישורי מסירה המצויים בתיק בית המשפט, הומצא למבקש ולבא כוחו ביום 13.12.19, כך שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה כשנה ממועד הידיעה אודות פסק הדין, שיהיו שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה בענייננו. ראו עפ"ת (מחוזי חי') 27203-02-19 **סעיף פודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.02.2019).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

אין מחלוקת, כי מועד הדיון בו נשפט המבקש בהיעדרו נקבע בנוכחות בא כוחו. אלא שלטענת המבקש, אי ההתייצבות מקורה בטעות אנוש ביומנו של בא כוחו באי רישום מועד הדיון.

ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות (רעפ 8427/14 **סאלם**); ועל פי הפסיקה, שכחה, או טעות משדית, או בלבול בנוגע למועד הדיון אינם עילה לביטול פסק דין (ראו למשל רע"פ 5146/09 **יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.07.2009)); ונפסק, כי טענה בדבר טעות ברישום מועד הדיון ביומן איננה מהווה נסיבה מוצדקת לאי התייצבות (רע"פ 1446/14 **אסדי ריאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.03.2014); רע"פ 1644/12 **זיאד מחאגנה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.03.2012)); רע"פ 3490/09 **אברהם גל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.05.2009); וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 13950-04-18 **אמל סגיר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.05.2018)).

לפיכך, המבקש לא הציג עילה טובה לאי-התייצבותו.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

כאמור לעיל, המבקש הורשע על פי הודאתו, מפי בא כוחו; ואין בבקשה כל התייחסות להודאה זו.

יתרה מכך, בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018)); וכאמור ברעפ 8427/17 **מ"י נ' סאלם** (פסקאות 36-37), "כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק

דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין; ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו."; ו"אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין".

ובענייננו, אין די בתצהיר לאקוני אותו צירף המבקש לבקשתו לביטול פסק הדין, שבו הועלתה טענה כללית וסתמית לפיה הוא לא נהג, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין; ולא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.

ביחס לטענות לחומרת העונש - אמנם עונש הפסילה שהוטל על המבקש אינו קל. ואולם, נוכח חומרת העבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה כלל וללא ביטוח; מדיניות הענישה (ממאסר על תנאי ופסילת המינימום הקבועה בחוק של 3 חודשים); ונוכח העבר התעבורתי, כאשר מדובר בנהג משנת 2018 וצבר לחובתו 3 הרשעות קודמות שתיים בנהיגה; - אני סבורה, כי באיזון הכולל בין כלל רכיבי הענישה, שעה שלא הוטל רכיב של מאסר מותנה, אין ברכיב הפסילה בפועל שהוטל משום חריגה ממתחם העונש ההולם; ואני סבורה כי אין גם בעובדה שהמבקש הסיר את המחדל והוציא רישיון, כדי לגרום למבקש עיוות דין; ולא ניתן לומר כי במכלול השיקולים יש בעונש שהושת על המבקש חריגה ממדיניות הענישה המקובלת באופן שהותרתו תצדיק את ביטול פסק הדין בעניינו בעילה של עיוות דין.

לכך יש להוסיף את השיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין, שעה שהמבקש קיבל לידיו את גזר הדין בזמן אמת, והשלים עם פסק הדין ולא הגיש כל בקשה משך שנה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית, אף בלא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"א, 10 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.